

■ Hakan İlhan

Sağır Tellal

Hicret etti ruhum, karanlık izbeye,
Yandı inşirahım, Hirâ'dan habersiz.
Havsalam kapıldı, ümmi bir cezbeyle,
Yanıldı tedrisim, "İkrâ" dan habersiz.

Hayal deryasında yıkadım ağrımı,
Gölgeme dinlettim, berhava çağrımı,
Zemheri artığı dağlanmış bağrımı,
Yüz yerden kanattım, yar/adan habersiz.

Lamekân haldeyim, gurbet acı zehrim,
Çölüme varmadan balçık tuttu nehrim,
Söndürdü kandili, turna renkli şehrim,
İmkânsızı sevdi, ücretadan habersiz.

Başıma vurdum hep, nedamet taşını,
Hiç kimse almadı, ömrümün kışını,
Firkat sağanağı gözümün yaşını,
Gam mumunda yaktım, çıradan habersiz.

Linç ettim nefsimi, kendimeydi zulmüm,
Bir yapraktan hâsıl, af dilenen cürmüm,
Bastığım topraktan, aldığım teyemmüm,
Beni şekva etti, ibradan habersiz.

Ladese çağırdım, alt ettim ben beni,
Üç kelâm tabire sığdırdım bedeni,
Dönülmez bir yoldan sefere gideni,
Kör talihe yordum, sır/adan habersiz.

Her gece gölgemle tutuştum kavgaya,
Bülbülü kandırdım, gül verdim kargaya,
Umut dilekçemi vurmuştum prangaya,
Ansızın tecelli, kayradan habersiz.

Geda çarığım la düştüm gam cengine,
Kan doğrar avazım, masmavi engine,
Sayılı vaktimin, hızlı ahengine,
Türlü renkler kattım, karadan habersiz.

Sır değil beyanım gün gibi aşikârım,
Sevdam yivli kurşun görmekten bizarım,
Mecnun'a benziyor, divane efkârım,
Başiboş dolaşır, sahradan habersiz.